

for den sidste, Eken Sørensen. Hvad Invalide-Andragenderne angaar, skal jeg ogsaa der sige, at den ærede Ordfører har fuld Grund til at udtale, at der er samstemmende Opfattelse i Udvalget baade nu og tidligere om disse Invalide-Andragender. Man er fuldstændig enig om, at der vises for stor Strengthed fra Invalide-Administrationens Side lige overfor en stor Del af dem, der andrage om Invalide-Understøttelse. Naar jeg siger en stor Del, er det fordi jeg ogsaa dermed vil have sagt, at der godt, hvad jeg ogsaa selv har erfaret, kan være Udskillige, der andrage uden at have tilstrækkelig Grund dertil. Jeg vil ogsaa føie til, som den ærede Ordfører udtalte, at der er gjort store Fremskridt i den Retning, siden den høitærede Finantsminister begyndte at tage sig af Sagerne. Der vises større Smødekommenshed nu end tidligere; men vi skjønte ikke rettere, end at der er Udskilligt tilbage at ønske, og jeg er enig med den ærede Ordfører i Alt, hvad han i den Henseende har udtalt, særlig ogsaa i det ret illustrerende Exempel, han nærmere udviklede for os, nemlig de Erklæringer, han oplæste og refererede for Thinget. Naar jeg vil gjøre en Bemærkning, der gaar udenfor, hvad den ærede Ordfører har sagt, saa er det for at udtale, at der ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor den saarede Mand erkjendes for at være Krigsinvalid, og altsaa erkjendes for at være berettiget til Invalide-Understøttelse, ikke saa sjældent hænder, at denne Understøttelse beregnes ham meget knapt. Der foreligger et Tilfælde, som jeg har havt nogen Anledning til at blive bekendt med i den seneste Tid, hvor en Mand først, da han var bleven saaret, blev erkjendt for at være Invalid og fik Understøttelse, derefter atter berøvet den, men saa udviklede hans Svaghed sig i en meget betydelig Grad, og det blev da erkjendt, at han kunde betragtes som Krigsinvalid, hvorfor der paany blev tilstaaet ham en Understøttelse af, om jeg husker ret, 180 Kr. Hans Tilstand havde al Tid, efter at han var bleven saaret, været den, at han kun kunde udholde siddende Arbeide. Han lagde sig derfor efter at være Broppeskræver og tjente sit Brød derved. Hans Eghdom tog imidlertid til, der udviklede sig i hans Ben, hvad Lægerne kaldte Muskelatrophie. Det havde til Følge, at Benet blev saa svagt helt op til Lænden, at han ikke længer kunde udholde den siddende Stilling, men kun kunde gaa ved to Stolpe eller sidde paa en Stol, naar han blev bunden fast til Stolen. Han ansøgte derfor om Forhøielse af sin Understøttelse, og den blev ham da tilstaaet med et Beløb af, om jeg husker

ret, omtrent 50 Kr. Jeg tør ikke indestaa for, at Summerne ere aldeles nøiagtige, enten de 180 eller de 50, men de afvige i alt Fald kun ganske enkelte Kroner. Her er det, jeg finder, at man virkelig er for karrig i saadanne Tilfælde, hvor en Mand i den Grad har sat sin Førlighed og Arbeidssevne til, som her er Tilfældet. Jeg vil altsaa henstille til den høitærede Finantsminister, om han ikke kunde vække Opmærksomhed hos Administrationen for denne Side af Sagen, saaledes at naar saadanne Tilfælde forelaa, hvor Svagheden tog et saadant forøget Omfang, som jeg her har tilladt mig at skildre, at saa Administrationen beregnede lidt mindre karrigt, end Tilfældet ikke saa sjældent har været. Det er kun eksempelvis, at jeg har tilladt mig at anføre dette Tilfælde.

C. B. Nyholm: Om den Mand, for hvis Vedkommende jeg har tilladt mig at stille Ændringsforslag til Betænkningens Nr. 17, hedder det i Finantsudvalgets Betænkning, at han under 15de August d. N. har andraget hos Finantsministeriet om, at der i Henhold til Ministeriets Skrivelse af 13de Marts 1868 maatte blive tilstaaet ham en aarlig Understøttelse af Statskassen, idet han, efterat den kongelige Porcellænsfabrik var overgaaet til et Aktieselskab, fra 1ste Oktober d. N. var blevet affødiget som Overdreier. Han erholdt derpaa under 17de September næstefter Meddelelse om, at der var tilstaaet ham en aarlig Understøttelse af 100 Kr. Da dette imidlertid ikke er tilstrækkeligt til, at han i Forbindelse med eget Arbeide kan erhverve det Fornødne til sit og Families tarvelige Udkomme, eftersom det, han ved eget Arbeide kan erhverve, kun kan blive høist ubetydeligt, da hans Helbred er blevet nedbrudt, og navnlig hans Syn stærkt vækket ved det anstrengende Arbeide ved Porcellænsfabrikationen, og, da Ministeriet ikke har ment sig berettiget til at forhøie den ham tilstaaede Understøttelse, henvender han sig nu til Folkethinget. Udvalget gjør imidlertid ingen Indstilling for hans Vedkommende. Jeg skal tillade mig at fuldtændiggjøre denne Udtalelse, som her foreligger om denne Mand's Forhold, med nogle yderligere Oplysninger. Efter at den kongelige Porcellænsfabrik som bekendt i en Række havde været drevet for Statens Regning, gik den i 1868 over i privat Eie, men dog saaledes, at Fabrikvirksomheden forstattes i den gamle Bygning, og at Fabrikken erholdt Tilladelse til fremdeles at kalde sig den kongelige Porcellænsfabrik. Saaledes vedblev Forholdet indtil Efteraaret 1884, da den hele Virksomhed gik over til et Aktieselskab, og Bygningen